

Április 26-án:

Összeül a népfront V. kongresszusa

Háromnapos program

A Hazafias Népfront közzelgő V. kongresszusa alkalmából tegnap, csütörtök délelőtt Bencsik István, a HNF Országos Tanácsának főtárgyaló elnöke a kongresszus elnökségi ülést nyitotta meg. Bejelentette:

április 26-án az Építők Rózsza Ferenc székében ül össze a Hazafias Népfront V. kongresszusa, háromnapos programmal.

A kongresszus mérleget készít a legutóbbi, négy évvel ezelőtti kongresszus óta végzett munkáról, és kijelöli a mozgalom feladatait a további esztendőkre.

Elmondta a főtárgyaló, hogy a múlt hónapban gazdag eseménysorozat jelezte az országos készülődést. Kedvező társadalmi fogadtatásra talált a

Hazafias Népfront Országos Tanácsának kongresszusi levele, amely a mozgalom egészéről átfogó képet adott, s gondolataira sok ezren reagáltak a helyi népfrontbizottságoktól. A kongresszus ülésein, a küldöttválasztó értekezleteken. Április elején újválasztották a Budapesti Népfrontbizottságot is. Az ország minden részében megkapták mandátumukat a kongresszusi küldöttek. Félmillió állampolgár jelenlétében és aktív közreműködésével

országsszerte összesen 1000 népfrontbizottságot választottak.

Az újválasztott népfrontbizottságokban nőtt a munkások aránya, a nők és a fiatalok részvétele.

Agrár-tudományi együttműködés

A Bolgár Népköztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Szovjetunió és Magyarország tudományos delegációi, amelyek szerdán Budapestben, az agrártudományi kutatási együttműködés részletes tematikájáról tárgyaltak, csütörtökön Martonvásárra látogattak. A delegációk megtekintették az intézet kísérleti gazdasági és hibridvetőmag-üzemét is.

Délben az intézet klubjában aláírták az agrártudományi kutatási, együttműködési megállapodást. Magyar részről a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium, valamint a Magyar Tudományos Akadémia megbízásából dr. Láng István, az Akadémia főtárgyalóhelyettese írta alá az okmányt. A megállapodás szerves része annak az együttműködési szerződésnek, amely 1970 óta van érvényben a négy ország mezőgazdasági és élelmiszeripari minisztériumai között. (MTI)

Eljegyzett sors

A hivatástudatról beszélgettem jelenlegi tanárjelöltekkel, akik holnap már a katedra túlsó oldalán állnak. Az érdekelt, hogyan gondolkodnak választott hivatásukról, milyen esélyekkel indulnak az „elhelyezkedési versenyben”, milyen reményekre jogosítanak?

„Népünk legdrágább kincsét, jövőjét: az ifjúság nevelését bízta a pedagógusokra. Nem lehet magasztosabb és szebb életcél, mint eleget tenni a feladatnak, s eredményesen oktatni és nevelni, szocialista emberre formálni hazánk ifjúságát.”

Önkéntelenül Váci Mihály szavait idézem.

„TE BOLOND”

zött verse tölul annak az emlékezetébe, aki az első évek vallomását olvassa. De a beszélgetések, a viták alatt is. „Kamaszként már a tanító eljegyzett sorsát álmodó” fiatalok töltik meg a Szegedi Tanárképző Főiskola padjait. Így vallanak:

— Gyerekkorom óta készülőlk erre a pályára. Szeretném megállni a helyemet mind szakmailag, mind emberileg.

— Mióta az eszemet tudom, tanár szerettem volna lenni. A tanítás és a gyerekek szeretete miatt választottam ezt a pályát.

Veszprémi László az 1-es számú gyakorló általános iskola igazgatója győzött meg arról, hogy ez nem szóbeszéd, nem frázisok puffogtatása.

— Hosszú évekig tanítottam, felügyelőskedtem, de a hivatástudat ilyen tiszta forrásból táplálkozó megnyilat-

kozásaival, ilyen őszinte hivatásteretettel, ennyi hittel és akarattal sehol sem találkoztam. Ezeknek a fiatal tanárjelölteknek döntő többsége szerencsésen egyesítmagában a pálya iránti elengedhetetlen érzelmi telítettséget és a szakma mélységeinek megismerési igényét.

Érdekes és tanulságos idézni a végzős hallgatók véleményét a választott hivatással kapcsolatban. Hogyan vélekednek egy pályáról az út elején, milyen gondokkal találkoznak, milyen reményekkel és féltéssel vágnak neki az útnak?

— Még nem vagyok pedagógus. Eddig csak ízlelgettük a pályát. Én mindent egy dologra tettem fel, arra, hogy tanárként élelem le az életemet.

— Önként választottam ezt a hivatást abban a tudatban, hogy szükség van arra, amit csinálók. A tanítás és a gyerekek szeretete olyan erős bennem, hogy semmi jövedelmezőbb pályáért nem cserélném el.

— Vállalom a tanári pálya nehézségeit, de az anyagi és erkölcsi elismerés hiányát nem tudom összeegyeztetni a hirdetett hivatástudattal.

SÁRSZENT-AGOTA ÉS BUDAPEST

nem fogadták el pályázatomat.

— Van állásom, Sárszent-ágotán fogok tanítani.

— Még nem tudom, hol fogok tanítani.

— A körsnagyharsányi iskola lesz első munkahelyem.

— Budapestben szeretnék tanítani, erre azonban nem sok esélyem van. Bár állásokat hirdettek, kis vidékiek nem nagyon tudnak bejutni a fővárosba.

— Sokan úgy vélik, hogy akkor van hivatástudatom, ha bármilyen felkínált állást elfogadok.

Egy kis statisztika: 1964-ben, a Szegedi Tanárképző Főiskola végzős növendékei közül mindössze négyen nem pedagógus pályán kezdtek el dolgozni. Az új pályázati rendszer bevezetése után 1969-ben már tízen, 1970-ben 20-an, 71-ben pedig közel 40-en voltak a „pályaelhagyók”. Az okok? Részben családiak, de sokan más „tanító” posztokon dolgoznak: művelődési otthonokban, az ifjúsági mozgalom apparátusában, közművelődési intézményekben.

— A hivatástudat nem ott kezdődik, hogy valaki általános iskolai tanár lesz-e vagy művelődési otthon igaz-

gató. Tanító emberré kell lennünk, az élet bármilyen területén. Számomra nincs külön pedagógus hivatástudat.

A pályázati rendszer ide első fordulójáról, az első eredményekről és problémákról Elek József tanulmányi osztályvezető tájékoztatót. Elmondta, hogy az első fordulóban 3 és fél ezer pedagógus állást hirdetett meg az országban. Ez magába foglal az óvónői állásoktól a középiskolai tanári állásokig mindent. A tanárokat képző felsőoktatási intézményekben az idén 3 ezer hallgató végző. Lesz-e mindenkinek állása? Elméletileg, matematikailag mindenképpen. Szomorú tény viszont, hogy az eddig visszaigazolt pályázatokra nyolcvan százalékban nemleges válasz érkezett. Miért? A meghirdetett állások jelentős része fiktív munkahely. Szerződéssel vagy képesítés nélküliekkel betöltött állások ezek, melyeket csak kényszerből hirdettek meg az iskolák.

Ellenpéldák is vannak. Felkereste a főiskolát több alföldi nagyközség központi iskolájának igazgatója. Lakást, házastársnak állást és egyéb kedvezményeket ajánlva keresett olyan hallgatókat, akik szívesen mennének oda tanítani. S nem találtak emberükre. Miért? Rejtély.

TANÍTANI

— A nyolcadik félévet még szabadab-

bá kellene tenni — vélekedik Veszprémi László. — Hiszen a legfőbb cél, hogy ezek a holnapi kartársak teljesebb pedagógusi vértetzeléssel állhassanak a katedra mellé, a gyerekek közé. A hivatástudat kézzel fogható közelségébe, annak gyakorlati szintjére viszont csak a tíz-tizen-négy éves gyerekekkel való szoros kapcsolat alkalmával kerülnek.

„A pedagógusnak az ifjúság műveltségének és világnézetének kialakításával egész népünk műveltségének alapjait rakják le. Az iskolán kívül is oktatnak és nevelnek, a fővárostól a legel-dugottabb tanyákig, főleg rájuk hárul a nép művelésének ezer teendője.”

Azt hiszem — bár sok még a teendő —, a most induló pedagógusok nagy része közéletünk aktív részese lesz: egy tághorizontú hivatástudattal felfegyverzett új értelmiségi sereg tagja, kiknek közösen sikerül a József Attila-i nagy cél, és az egész népet fogják, egyszer majd nem is általános vagy középiskolák fokon — tanítani.

Tandi Lajos

Másképpen lesz holnap

Új bérezés, új termékek a ruhagyárban

A Szegedi Ruhagyár mindig a jó nevű és jól gazdálkodó vállalatok közé tartozott. Vezetői és dolgozói nem féltek sohasem az újtól, bátran kísérleteztek technikai, technológiai vonalon, új eljárásokkal készítették új termékeket. Talán éppen ezért volt meglepő, hogy tavalyi gazdálkodásuk után egy fil-lér nyereséget sem tudtak kiosztani a munkások között.

Hogy mi volt az oka? A gyár igazgatója, Szabó Sándor azt mondta erről, hogy gyengén sikerült tavaly az üzleti tranzakciójuk és „mel-léfogtak” bérpolitikájukkal. Nem figyeltek oda az új szabályozóra, amely progresszi-ven adóztatja a bérfeljesztést. Ráfizetésük több mint 10 millió forint volt a részesedési alapról. Most már késő a bánat. Meglehet ugyan, hogy a ruhagyár vezetői úgy gondolkodtak, adjunk mindenkinek havonta valamennyit, talán jobban érezkelhető a jövedelem növekedése. Ezzel teljes mértékben egyet is lehetne érteni, ha az ilyen béremelés nem vinne el tízszer annyit a vámon, mint amennyit nyertek a dolgozók a révén.

Nem is kellett messzire mennem az igazgatói irodából, csak az előszobáig, ahol megkérdeztem a titkárnőt, melyik változatot tartja számára kedvezőbbnek: havonta kap száz forinttal többet, vagy az esztendő végén egyösszegben 1500 forintot. Azt válaszolta, hogy még akkor is az utóbbi jut-tatás a kedvezőbb, ha csu-pán ezer forintot adnának nyereségrészesedés címén. A száz forintot szinte észre sem veszik, de ha egyszerre nagyobb pénzösszeg üti a markukat, hasznosabban el-költhetik. Minden bizonyjal igazza van. A helyes megoldás a kettő között keresen-dő: a havi béreket, vagy órabéreket csak addig érde-mes emelni, amíg a pro-gresszív adórendszer nem „bántja” a vállalati kasszát.

A Szegedi Ruhagyár vezetői levonták a konzekven-ciát a tavalyi bérpolitikájuk-ról, s erre az esztendőre egészségesebb, s talán jóval ösztönzőbb bérrendszert vezettek be. Keretszámokat határoztak meg, figyelembe

véve az ideai termelési elkép-zeléseiket. Ugy kívánják fel-használni a nem is oly kevés összeget, hogy az ösztönöz-ző a termelés és a terme-lékenység emelésére, vala-mint a költségek csökkenté-sére. A rendelkezésre álló pénzt a gyár vezetői felosz-tották az üzemek és főosztá-lyok között, pontosan meg-határozva, hogy milyen eredmények után lehet javí-tani a béreken, vagy mikor lehet jutalmat, prémiumot kifizetni. Szeretnék elérni, hogy az új bérpolitikájuk segítségével legalább 6 szá-zalékkal emelkedjék a ter-melés mennyisége, s termé-szetesen a többi hatékonysági mutató is javuljon. Tudják, hogy önmagában a bérezés nem lehet termelési javító tényező, ezért műsza-ki intézkedésekkel, munka-és üzemszervezéssel kíván-ják elősegíteni az ideai meg-alapozott célokat.

S az értékesítés? Mivel tavaly ott is voltak zökke-nők. Elmondta a gyár igaz-gatója, hogy nem stagnál a nyugati piac, az árak is ked-vezőek. Persze azonnal meg kell jegyezni, hogy a piac és az ár csak az új és korszerű termékeknek kedvező. A ha-gyományos, vagy divatja-

múlt öltönyöket legfeljebb áron alul vásárolják meg a kereskedők. A szegedi gyá-rat a korszerűsítés, az új termékek iránti fogékonyság miatt nem lehet elmarasz-talni. Nemrégiben volt egy kiállítás Londonban, ahol a szegedi gyár is bemutatta öltönyeit, s nagy sikert ara-tott azokkal. Három angol cég és egy kanadai nagyke-reskedő azonnal rendelt a szegediekől. A franciák 30 ezer öltönýt és 120 ezer da-rab nadrágra adtak fel ren-delést.

Gondolom, hogy a hazai vásárlókat, a szegedi embe-reket is érdekli, vajon mily-enek azok az öltönyök, amelyeket oly szívesen és jó pénzért vásárolnak meg a nyugati országokban. Itt van a gyártó cég a Kossuth La-jos sugárúton, termékei el-jutnak-e két utcával odébb is, vagy csak az angol, a francia, kanadai, holland és belga városokban lehet hoz-zájutni ezekhez az öltönyök-höz? Is, is — mondaná Réz Ádám. A divatról: a zakók széles fazonnal készülnek, legömbölyített véggel, erő-sen karcsúsított derékkal, szűkített mellrész, alól lok-nis megoldás, egy- vagy két-soros gombolással.

Gazdag István

Szerződés munkás-paraszt fiatalok továbbtanulásának segítésére

Szocialista szerződést írtak alá tegnap a Szegedi Tanárképző Főiskolán. A főiskola igazgatósága és KISZ-bizottsága, valamint a Bács-Kiskun megyei tanács végrehaj-tó bizottsága és a KISZ Bács-Kiskun megyei bizottsága létrehozta a főiskolán belül működő Bács-Kiskun megyei diáklklubot. A klub célja, hogy növekedjék Bács megyében a szakképzett pedagógusok száma, s a me-gyéből minél több arra érde-mes munkás-paraszt szü-lő gyermeke kerüljön a főisko-

lára, majd annak elvégzése után szakképzett pedagógus-ként Bács-Kiskun megye is-koláiba. Rendszeres kapcsolat kiépítésére törekszenek. Terveikben szerepel, hogy a Bács-Kiskun megyei főisko-lai hallgatók tájékoztató jel-legű előadásokat tartanak a megye városaiban, falvaiban, megismertetik az ottani kö-zépisiskolák pályaválasztás előtt álló tanulóival a főisko-lai pedagógusképzést, se-gítenek a pedagógus pálya megkedveltetésében, a hiva-tástudat kialakításában. Cse-relátogatásokat szerveznek, a diáklklub tagjai évenként tanulmányi kirándulás kere-tében ismerkednek Bács megyével, részt vesznek a megye területén működő if-júsági építő táborok vezeté-

sében. Ezeket a gondolatokat tartalmazza a szocialista szerződés, amelyet Madarász László, a Bács-Kiskun megyei tanács elnökhelyettese, Hegedűs András, a főiskola főigazgatója, Terbe Dezső, a Bács-Kiskun megyei KISZ-bizottság első titkára és Si-pos József, a tanárképző fő-iskola KISZ-titkára írtak alá.

Este a főiskola disztermében irodalmi estet rendeztek a Bács-Kiskun megyei diáklklub megalakulásának tiszteletére. Az irodalmi es-ten a Kecskeméti megjele-nő Forrás című irodalmi fo-lyóirat szerkesztői és mun-tatársai közül Varga Mi-hály főszerkesztő, Hatvány Dániel és Székér Endre vet-tek részt.

Magyar kiállítás Nicosiában

Nicosiában megnyitott a MEDIMPEX Gyógyszerkú-kereskedelmi Vállalat gyógy-szerkiállítását.

M. Glikisz ciprusi ügyve-zető egészségügyi miniszter,

a kiállítást megtekintve, el-ismeréssel nyilatkozott a magyar gyógyszeriparról és jelentős kapcsolatbővítést helyezett kilátásba.